សូ-ភឹមជាអនុប្រធានរបស់ខៀវ-សំផន ក្នុងជួររដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាប្រជាធិបតេយ្យ ហើយនៅពេលនោះ សូ-ភឹមជាដៃស្តាំរបស់ប៉ុល-ពត, ជាឃាតករយ៉ាងសាហាវគឺរូបនេះហើយដែលនាំក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំងទៅតាមព័ទ្ធបាញ់ខ្មែរ ដែលវិលត្រឡប់មកពីប៉េកាំងនិងហាណូយនៅឆ្នាំ១៩៧៣ នៅក្នុងខេត្តមណ្ឌលគីរី ។

នៅឆ្នាំ១៩៧៧-១៩៧៨ កិច្ចការធ្វើទារុណកម្មយ៉ាងសាហាវឃោរឃៅ និងការសម្លាប់អ្នកទោសក្នុងគុកទួលស្លែងភាគច្រើន គឺសមាជិកនិងកម្មាភិបាលជាន់ខ្ពស់របស់បក្សខ្មែរក្រហមដែលមាននិន្នាការខ្មែរទៅវិញ ។

មកដល់ឆ្នាំ១៩៧៨ ខ្មែរដែលសេសសល់នៅរស់ ក៏ក្លាយទៅជាគ្រឿងម៉ាស៊ីនរបស់អង្គការ ។ ទោះជាយួនហានួយទទួលជ័យជំនះយ៉ាងធំធេងយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏វានៅតែលាក់មុខដដែល វានៅតែប្រើឃីហោខ្មែរក្រហមបន្តទៅទៀត ដើម្បីចាត់ការសម្លាប់កំចាត់ខ្មែរក្រហមនិន្នាការខ្មែរឲ្យអស់សិន ។

❑ ❑

❑

ជំពូកទី១៦

★ ដំណាក់ការដែលអង្គការត្រូវបញ្ចេញក្រុមឃាតករទី៥
★ ហេតុម្តេចក្រុមខ្មែរក្រហមនិរតីមិនកាន់អាវុធជាកាំភ្លើង ?
★ ដំណាក់ការដែលត្រូវសម្លាប់គណកម្មការកងនិងឈ្លបជាអតិតចោរ
★ ដំណាក់ការដែលត្រូវសម្លាប់ខ្មែរដោយអាវុធធម្មជាតិ
★ ដំណាក់ការដែលត្រូវសម្លាប់យុវជនចល័ត

ដំណាក់ការដែលអង្គការត្រូវបញ្ចេញឃាតករក្រុមទីប្រាំ

ក្នុងខែសីហាឆ្នាំ១៩៧៨ ស្រាប់តែឃើញក្រុមខ្មែរក្រហមនិរតី បន្ថែមមកយ៉ាងច្រើនគ្រប់កង មានស្រី មានប្រុស អាយុពី២០ដល់៤៥ឆ្នាំ ។ ក្រុមនេះគ្មានឃើញកាន់កាំភ្លើងទេ តែកាន់ខ្វែវគ្រប់ៗគ្នាជាអាវុធ ។ មកដល់មុនដំបូង ពួកនេះបង្ហាញឫកពាសុភាពរាបសារទន់ភ្លន់ បណ្តើរគ្នាទៅបង្ហាញខ្លួនដល់គណៈកម្មការកង ដែលជាអតីតចោរ ។ ថ្លែងបន្ទាបខ្លួនថា ៖ « អង្គការបញ្ជូនក្រុមខ្លួនឲ្យមកសុំរៀនសូត្រពីមិត្តបងៗ ដើម្បីដកស្រង់ការពិសោធន៍ យកមកគោរពអនុវត្តកសាងប្រទេសជាតិ» ក្រុមនេះបង្ហាញឲ្យឃើញដូចជាមានលាក់ការបិុនប្រសប់ណាស់ ព្រោះបើគេក្រឡេកខាងក្រៅទៅ មានសភាពខាងក្រៅដូចជាមនុស្សព្រៃ មនុស្សល្ងង់ មានភាគច្រើនមិនទាំងស្គាល់ឆ្នាំងអ៊ុត ម៉ាស៊ីនដេរ ឬសាប៊ូផង ។ ចំណែកឯពួកស្រីៗ អង្គុយឥតសណ្តាប់ធ្នាប់ បបូរមាត់ខ្មៅព្រើកដោយទំពារស្លាមិនឈប់ ស្មោះទឹកមាត់ពាសវាលពាសកាល ។

ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ក្នុងអង្គប្រជុំនិមួយៗ ទាំងប្រុសទាំងស្រីបណ្តាក់គ្នាក្រោកឡើងនិយាយពីទ្រឹស្តីស្នេហាជាតិ មានវគ្គមានឃ្លានិងទំនាក់ទំនងហាក់ដូចជាអ្នកចេះដឹងយ៉ាងជ្រៅជ្រះដ៏អស្ចារ្យ ដោយមកពីការនិយាយគ្មានរអាក់រអួល គ្មានទើសគ្មានទាល់ ។ តែបើគេស្តាប់យូរៗទៅ ពួកនេះសូត្រដូចសត្វសេកតាមម្ចាស់វានិយាយភាសារបស់វានៅតែដដែលៗដូចជា ៖

- អ្នកណាហូប អ្នកនោះចេញពលិកម្ម !
- ទុកមិនចំណេញ ដកចេញមិនខាត !

ក្រុមនេះបបួលគ្នាចេញធ្វើពលិកម្មរួមជាមួយប្រជាជនថ្មីយ៉ាងស្វាហាប់ ថៅរ៉ៅរួសរាយ រាក់ទាក់ ទន់ភ្លន់ និយាយលួងលោម លោតលេងសប្បាយ សើចក្អាកក្អាយនិយាយរំពុកសោកស្តាយថា ៖

- ពីជំនាន់សម្តេចឪ យើងសំបូរសប្បាយ មានសេរីភាពពេញលេញ... ដើរលេងរាំរែក ច្រៀង មើលកុនល្ខោន បរិភោគឆ្ងាញ់ ។

ចំណែកប្រជាជនថ្មីកំពុងទទួលទារុណកម្ម កំពុងធ្វើការទាំងយប់ទាំងថ្ងៃកណ្តាលភ្លៀង និងថ្ងៃក្តៅ ហុតតែបបរសឹងតែរកអំបិលគ្មានផង ដេកពាសវាលពាសព្រៃ យកមេឃជាដំបូល ភ្លឺស្រែជាខ្នើយ ក្លាយទៅជាមនុស្សថ្លង់គ ទៅហើយ ។ មិត្តឯងនិយាយស្អីក៏និយាយចុះ គ្មាននរណាឆ្លើយតបទេ ។

ម៉្យាងវិញទៀត ប្រជាជនខ្មែរបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែក បានស្តាប់ផ្ទាល់ត្រចៀកនូវអាកប្បកិរិយា នូវសំដីដែលគ្មានទំនាក់ទំនង ។ ស្តាប់ៗទៅគួរឲ្យចម្លែកណាស់ ។ ហេតុយ៉ាងដូចម្តេចក៏ផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗយ៉ាងហ្នឹង ?

បើអង្គការអនាមិកនៅតែជាអង្គការអនាមិកដដែល... ក្រុមខ្មែរក្រហមកើតចេញមកពីអតីតខ្មែរវៀតមិញ ដែលអង្គការចាត់តែងតាំងជាប្រធានសហករណ៍ ជាគណៈតំបន់ និងជាតំណាងរាស្ត្រ ក៏នៅតែដដែល ។

« យី ! អង្គការ អ្នកឯងប្រើឧបាយកលចុចរកមុខដើម្បីឲ្យដឹងថា តើនៅសល់ខ្មែរប៉ុន្មាននាក់ទៀតដែលស្រឡាញ់សម្តេចឪ ដើម្បីនឹងសម្លាប់ចោលទេតើ ! » ។

យើងខ្មែរគួរនឹកឡើងវិញថា ចាប់តាំងពីឆ្នាំ១៩៧៥ដល់ចុងឆ្នាំ១៩៧៧ បក្សខ្មែរក្រហមរបស់ខៀវ-សំផន ធ្វេសប្រហែសចាញ់បោកអង្គការ ដោយបានរួមសហ-ប្រតិបត្តិការជាមួយខ្មែរក្រហមដែលកើតចេញពីអតីតខ្មែរវៀតមិញ ហក់កញ្ច្រោលលោតសម្លាប់ប្រជាជនខ្មែរវក់វី ។ នៅពេលនោះបើមានអ្នកណាម្នាក់ហ៊ានរំពុកឈ្មោះសម្តេចសីហនុ ឬមួយហ៊ានរំលឹកថា ពីដើមធ្លាប់សំបូរសប្បាយ មានអ្វីៗបរិភោគសព្វគ្រប់យ៉ាងឆ្ងាញ់ពិសារ អ្នកនោះឯងត្រូវអង្គការចេញបញ្ជាឲ្យសម្លាប់ចោ-

លភ្លាម ។

បន្ទាប់ក្រោយមកបន្តិច ទើបដឹងច្បាស់ថាក្រុមខ្មែរក្រហមនិរតីនេះចេញពីប្រភពខ្មែរវៀតមិញ ដែលជាកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធបដិវត្តន៍ឯកភាពរបស់កម្ពុជា ដែ-លបង្កើតឡើងដោយសឺង-ង៉ុកមិញ ក្រោមបញ្ជាការរបស់ហូ-ជីមិញ បង្កើតឡើងពីថ្ងៃ១៩-៦-៥១ ហើយបង្កប់លាកញ់ទុកពាសពេញព្រៃនៃប្រទេសកម្ពុជា ។

ដូច្នេះក្រុមខ្មែរក្រហមនិរតី មានការអប់រំបំពាក់គោលជំហរយ៉ាងឆ្អិនឆ្អៅ ណែនាំឲ្យដើរតាមខ្សែបន្ទាត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ មានគូសផែនការព្រាងទុកឲ្យជាស្រេចៗ គឺថ្ងៃនេះក្រុមត្រូវធ្វើអ្វី ហើយថ្ងៃក្រោយត្រូវធ្វើអ្វីទៀត ។ល។

ហេតុយ៉ាងដូចម្ដេចបានជាក្រុមខ្មែរក្រហមនិរតីមិនកាន់កាំភ្លើងជាអាវុធ?

អង្គការចង់បំភ័ន្តមតិខ្មែរដោយអនុវត្តសំរបផែនការដែលវាបានព្រាងទុក ចេ-ញបញ្ជាឲ្យដកអាវុធពីឈ្លបជាអតីតចោរ ។

សរុបសេចក្ដីមក សត្រូវស្នូរពូជរបស់យើងចេះឆ្លៃប្រឌិតខ្មែរជាក្រុមៗ តាមធុនញុះញង់ទៅតាមចំណុចខ្សោយរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ រួចទើបបញ្ចេញតាមកាលវេលាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ឲ្យហក់លោតសម្លាប់បំផុតពូជខ្មែរជាដំណាក់ៗ ។ គ្រប់ៗអង្គប្រជុំ ក្រុមខ្មែរក្រហមនិរតីនិយាយច្រំដែលៗថា កងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធស្នេហាជាតិកម្ពុជារបស់យើងកំពុងល្បីល្បាញមហាអស្ចារ្យពេញពិភពលោក ព្រោះយោ-ធាយើងអាចដណ្ដើមយកជ័យជំនះពីអាមេរិកាំងជាមហាអំណាច ។ ឥឡូវនេះអង្គ-ការកំពុងរៀបចំទ័ពដែលមានយោធាចំនួនបួនម៉ឺននាក់ ស្ម័គ្រចិត្តទៅវាយកំទេចយួនដើម្បីរំដោះទឹកដីកម្ពុជាក្រោម ដែលបារាំងច្រឡំប្រគល់ទៅឲ្យយួនពីឆ្នាំ១៩៤៩ នោះយកមកប្រួបរួមបញ្ចូលជាមួយកម្ពុជាយើងវិញ ។ យោធាដ៏ក្លាហានរបស់យើងតិចពិតមែន ប៉ុន្តែម្នាក់ៗអាចកំទេចបួដួយពី៥ទៅ១០នាក់បានយ៉ាងងាយ ។ល។

រាល់ៗល្ងាចគេវាយជួងហៅប្រជុំ រួចចាប់សូត្រឃ្លាដដែលៗចាំរត់មាត់ថា ៖ « តៅវាយយួនដើម្បីរំដោះទឹកដីកម្ពុជាក្រោមៗៗៗ » ។

ប៉ុន្តែបងប្អូនខ្មែរអើយ ! ឃ្លានេះមិនមែនអង្គការធ្វើដោយងងឹតងងល់ទេ អង្គ-

ការបញ្ជាឲ្យខ្មែរក្រហមនិរតីនិយាយរឿងវាយស្មើរឆ្អែតលើលាមួយអន្លើសិន ដោយទុកផែនការរបស់វាមួយទៀតដែលកំពុងតែដាក់ទិសឲ្យគ្នាវាមួយក្រុមទៀតសម្លាប់បំបាត់ពូជខ្មែរក្រហមនិរតីនិន្នាការខ្មែរមួយផ្នែកៗ ជាបន្តទៅទៀត ។

ដំណាក់ការដែលអង្គការត្រូវសម្លាប់គណៈកម្មការកងនិងឈ្លបជាអតីតចោរ

ដើមខែតុលាឆ្នាំ១៩៧៨ អង្គការចេញបញ្ជាឲ្យដកអាវុធពីឈ្លបដោយបោកបញ្ឆោតថា ប្រទេសយើងបានសន្តិភាពហើយ មិត្តយើងមិនបាច់កាន់កាំភ្លើងច្រដេងច្រដាំង នាំឲ្យប្រជាជនភ័យខ្លាចឡើយ ។

នៅយប់ថ្ងៃទី២០-១០-៧៨ ម៉ោងប្រហែល៨យប់ មានក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំងចេញមកកាន់គ្រប់ៗកង ស្រែកហៅចំៗឈ្មោះ មេកងនិងឈ្លប ឲ្យចេញមកជួបរួចវាវាយសម្លាប់ចោលភ្លាមគ្មានសួរអ្វីមួយម៉ាត់ទេ ! ។ ឧទាហរណ៍មួយយ៉ាងជាក់ស្តែងមានដូចតទៅ ៖

- ប្រធានសហករណ៍លក់ជ្រៀវ តំបន់១ ខេត្តបាត់ដំបង ឈ្មោះមិត្តលី ជាតិយួនបន្លំយកសញ្ជាតិជាខ្មែរ ជាអតីតសមាជិកបក្សប្រជាជនបដិវត្តន៍ខ្មែរ គឺជាអតីតខ្មែរវៀតមិញ ។ ប្រធានសហករណ៍នេះមានឈ្លបពីរនាក់ គឺមិត្តកោជិ និងមិត្តរ៉េត ។

- មិត្តកោជិរស់នៅតែក្នុងព្រៃ ខាងត្បូងភូមិកង្ហត តាំងតែពីក្មេងមក មានចរិកជាចោរផង ជាខ្មែរក្រហមផង ។

នៅពេលដែលអង្គការដណ្តើមបានក្រុងភ្នំពេញភ្លាម អង្គការបញ្ជូនមិត្តកោជិមកកាន់សហករណ៍លក់ជ្រៀវ ចាត់តែងតាំងជាស្រេចជាឈ្លបប៉ែកខាងជើង ព្រមទាំងប្រគល់អភ័យឯកសិទ្ធិ អាចស្មើនិងសម្លាប់ខ្មែរដោយសេរី ។

ដូច្នេះនៅពេលនោះ មិត្តកោជិជាកញ្ជ្រោងអត់ឃ្លានដែលចូលចំទ្រុងមាន់ ។ កោជិក្លាយទៅជាឃាតករដ៏សាហាវអស្ចារ្យម្នាក់ ។ ប្រជាជនខ្មែរណាដែលលួចដូររបស់ផ្សេងៗដើម្បីរកម្ហូបអាហារទប់ការអត់ឃ្លាន ត្រូវបានកោជិនាំយកទៅសម្លាប់ចោលភ្លាមៗដោយគ្មានសួរយោបល់អ្នកណាម្នាក់ឡើយ ។ សេចក្តីសំរេចរបស់វាមានតែពាក្យមួយម៉ាត់ ៖ « ទុកមិនចំណេញ ដកចេញក៏មិនខាត » ។

ដើម្បីជាគំរូ កោដិហ៊ានធ្វើពលិកម្មឲ្យឃាតករចូលចាប់ឪពុកក្មេកតាញ៉ៅ យកទៅសម្លាប់ និងម្ដាយក្មេករបស់ខ្លួនយកទៅដាក់គុកស្រីមេម៉ាយនៅព្រៃតាបែន ។

ប្រជាជននៅសហករណ៍លក់ជ្រៀវទាំងមូលបាក់ស្បាត ខ្លាចកោដិស្ទើរបាក់លោង ដូចកូនសេះឃើញខ្លា...។

មិត្តកោដិរស់នៅជាមួយគ្រួសារមិត្តពាច ក្នុងផ្ទះមួយស្ថិតនៅកងលេខ៣ ភូមិព្រៃស្វាយខាងលិច ក្នុងសហករណ៍លក់ជ្រៀវតំបន់១ ។

នៅយប់ថ្ងៃទី២០-១០-៧៨ ព្រឹត្តិការណ៍មួយក៏កើតមានឡើងនៅផ្ទះមិត្តកោដិ ។ ម៉ោង៨យប់ ស្រាប់តែមានមនុស្សក្រុមចំនួន៥នាក់ កាន់អាវុធគ្រប់ដៃដើរមកឈប់នៅមុខកាំជណ្ដើរផ្ទះ ។ មនុស្សម្នាក់ស្រែកហៅមិត្តកោដិ ។ ឮដូច្នេះមិត្តកោដិប្រញាប់ប្រញាល់ចុះមកទទួលភ្ញៀវទាំងញញឹមញញែម ។ តែអនិច្ចាមិត្តកោដិណាស់! ចុះមិនទាន់ដល់ដីផង នៅសល់ពីរកាំទៀត មនុស្សម្នាក់មាឌមាំបោះក្រមាទាក់កមិត្តកោដិ អូសទាញទម្លាក់ដីរួចទាត់ធាក់គ្មានប្រណីដោយឥតហេតុ ។

មិត្តពាចជាប្រពន្ធភ័យស្លន់ស្លោ និយាយទៅកាន់ឃាតករបណ្ដើរយំបណ្ដើរថា មិត្តអើយ ! វាយសម្លាប់គ្រួសារខ្ញុំដូច្នេះច្រឡំខុសហើយ គ្រួសារខ្ញុំនេះឈ្មោះកោដិណា ! គាត់ជាឈ្លបក្នុងសហករណ៍លក់ជ្រៀវ ! គាត់ជាកូនបង្កើតរបស់មិត្តកើត ។ ទាំងឪពុកទាំងកូន បំរើអង្គការពេញ៥ឆ្នាំ១ខែហើយ ។ ឃាតករវាយសម្លាប់កោដិបណ្ដើរ ឆ្លើយតបទៅមិត្តពាចបណ្ដើរយ៉ាងកំបុតកំបុយថា ៖ ឥឡូវនេះដល់វេនមិត្តកោដិហើយ ! ។

វាយសម្លាប់មិត្តកោដិរួចហើយ ឃាតករក៏កប់នៅជើងជណ្ដើរផ្ទះ ដោយទុកបន្សល់ជើងម្ខាងនៅលើដី ហើយដើរចេញទៅ...

ក្នុងយប់តែមួយ វេលាម៉ោងដដែល ក្នុងកងចែក្លយ ស្ថិតនៅខាងត្បូងសហករណ៍លក់ជ្រៀវដដែល មានមនុស្សមួយក្រុមចំនួន៥នាក់ដូចគ្នា កាន់អាវុធគ្រប់ដៃសំដៅទៅកាន់ផ្ទះមិត្តរ៉េត ។ ម្ចាស់ផ្ទះក៏ចេញមកជួបក្រុមនេះ ។ ពួកឃាតករវាយប្រហារមិត្តរ៉េតភ្លាមដោយគ្មាននិយាយមួយម៉ាត់ទេ ។ សម្លាប់រួចហើយ ឃាតករក៏យកអន្ទាក់ចងកខ្មោច រួចអូសដូចខ្មោចឆ្កែយកទៅកប់នៅចំផ្លូវបំបែកជា៤ ដែលស្ថិតនៅខាងលិចភូមិចែក្លយ ។ ម្ដងនេះវាកប់ខ្មោចទុកត្រឹមក្បាល សំរាប់បង្ហាញប្រជាជន ។

តាំងពីដើមមក មិត្តរ៉េតជាចោរដ៏សាហាវឃោរឃៅ មានទីលំនៅនៅភ្នំវាយចាប។

នៅពេលដែលអង្គការដណ្ដើមបានក្រុងភ្នំពេញភ្លាម អង្គការបញ្ជូនមិត្តរ៉េតមកកាន់សហករណ៍លក់ជ្រៀវ ចាត់តែងតាំងជាស្រេចជាឈ្លបប៉ែកខាងត្បូង ព្រមទាំងប្រគល់អភ័យឯកសិទ្ធិ អាចស្ទើនិងសម្លាប់ខ្មែរដោយសេរី ។ មិត្តរ៉េតសំរេចកាត់

ទោសប្រជាជនថ្មីមានភាពសាហាវជាងមិត្តកោដិទៅទៀត ។ សេចក្តីសំរេចរបស់វាមានតែមាត់ទទេថា ៖ ទុកមិនចំណេញ ដកចេញក៏មិនខាត !

កាលពីនៅរស់ មិត្តរ៉េតបានបញ្ចេញចម្ងល់របស់ខ្លួនឲ្យយើងដឹងថា ខ្មែរយើងដែលម្ចាស់ព្រៃដ៏ធំធេងទាំងនេះ មិនដែលបានស្គាល់គ្រប់ជ្រុងជ្រោយឡើយ ។ រីឯពួកបូដូយវិញ ម្នាក់ៗមានផែនទីស្រុកយើងគ្រប់ដៃ ដែលជាហេតុឲ្យពួកវាស្គាល់ព្រៃព្រឹក្សាស្រុកខ្មែរគ្មានចន្លោះ ។

ពីឆ្នាំ១៩៦៣ទៅ១៩៧៣ ក្នុងរយៈវេលា១០ឆ្នាំនេះ មិត្តរ៉េតរស់នៅជាមួយបូដូយហើយជាពិសេសសំណាក់នៅលើភ្នំ៧ជាន់អស់រយៈពេល៧ឆ្នាំ ។ មិត្តរ៉េតឃើញបូដូយស្លាប់យ៉ាងច្រើនបណ្តាលមកពីជម្ងឺគ្រុនចាញ់ ផឹកទឹកជ្រោះមិនស្អាត ដោយគ្មានអនាម័យគ្រប់គ្រាន់ និងស្លាប់ដោយសារចំបាំងដើម្បីជួយខ្មែរក្រហមវាយទ័ពលន់-នល់ ។

លុះដល់ចុងឆ្នាំ១៩៧៣ ស្រាប់តែបាត់មុខបូដូយអស់រលីង បែរជាចេញឈ្មោះអង្គការអនាមិកជាមេបញ្ជាការទៅវិញ ។ ដូច្នេះចាប់តាំងពីពេលនោះមក អង្គការអនាមិកសន្យាជាឧឡារិកច្រំដែលៗថា ៖

« ពេលណាអង្គការបានទទួលជ័យជំនះលើរបបលន់-នល់ហើយ អង្គការនឹងផ្តល់សុភមង្គល សេរីភាព ការសប្បាយរុងរឿងដល់មិត្តទាំងអស់ » ។

ឆ្នាំ១៩៧៥ អង្គការដណ្តើមបាន «ជោគជ័យ» ហើយ ។ តែស្ថានការណ៍កាន់តែតានតឹងឡើងៗ ទុរភិក្សអត់ឃ្លានកាន់តែខ្លាំង ជាពិសេសសង្គ្រាមកាន់តែវាយប្រហារធ្ងន់ធ្ងរជាងមុនទៅទៀត ។ គួរឲ្យចម្លែកណាស់ អង្គការបែរជាបញ្ជាឲ្យធ្វើទារុណកម្មទៅលើរាស្ត្រខ្មែរយ៉ាងងងឹតអន្ធការទៅវិញ ។

នេះជាសំដីរបស់មិត្តរ៉េតដែលបានថ្លែងប្រាប់ទៅលោកគ្រូពេទ្យទ្រី នៅពេលដែលគាត់ទៅព្យាបាលជម្ងឺឲ្យគ្រួសាររបស់មិត្តរ៉េតម្តងៗ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ មិត្តរ៉េតថែមទាំងទូន្មានឲ្យគ្រូពេទ្យប្រុងប្រយ័ត្នខ្លួនទៀតផង ។

ឧទាហរណ៍យ៉ាងជាក់ស្តែងមួយទៀតមានដូចតទៅ ៖

- នៅសហករណ៍ព្រៃតូច តំបន់៤ ខេត្តបាត់ដំបង មានឈ្លប២នាក់ជាឃាតករយ៉ាងឃោរឃៅនិងសាហាវអស្ចារ្យ ។ ម្នាក់ឈ្មោះមិត្តឃិន មិត្តម្នាក់ទៀតឈ្មោះហ៊ាក ។ មិត្តទាំងពីរនេះកើតនៅភូមិកាច់រទេះ ស្រុកសង្កែ ខេត្តបាត់ដំបង ឪពុកម្តាយរបស់មិត្តទាំងពីរនាក់នេះជាខ្មែរកម្ពុជាក្រោម ។ ឃិននិងហ៊ាកជាចោររស់នៅតែក្នុងព្រៃរនាមស្ថិតនៅខាងកើតភូមិកាច់រទេះ ។ វាតែងតែចូលមកប្លន់រាស្ត្រខ្មែរនៅភូមិកាច់រទេះជារឿយៗ ជាមួយនិងពួកចោរគ្នាវាចំនួនពី១០ទៅ១៥នាក់កាំភ្លើងគ្រប់ ដៃ ។ វាប្លន់គោរទេះ ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិរៀបដាក់រទេះហើយវាដុតផ្ទះអ្នកស្រុក ចោល

ជាទីបញ្ចប់វាក៏បាញ់សម្លាប់ម្ចាស់ផ្ទះចោលគ្មានត្រាប្រណីទេ ។ ជួនកាល វាប្រមូលម្ចាស់ផ្ទះបានមួយចំនួន ហើយវាក៏បោះគ្រាប់បែកដៃទៅលើក្រុមមនុស្សអភ័ព្វទាំងនោះតែម្តង ។

នៅពេលដែលអង្គការដណ្តើមបានក្រុងភ្នំពេញភ្លាម អង្គការចាត់តែងតាំងមិត្តឃិននិងមិត្តហ៊ាកជាស្រេច ជាឈ្លបរួចបញ្ជូនមកកាន់សហករណ៍ព្រៃតូច តំបន់៤ ខេត្តបាត់ដំបង ព្រមទាំងប្រគល់អភ័យឯកសិទ្ធិ ឲ្យ«ស្ទើរ»និងសម្លាប់រាស្ត្រខ្មែរដោយសេរីតាមសាលក្រមតែពាក្យមួយឃ្លាដដែល ៖ «ទុកមិនចំណេញ ដកចេញក៏មិនខាត » ។

មិត្តទាំងពីរនាក់នេះមានតាំងទីលំនៅនៅភូមិកាច់រទេះវិញ ។ ដោយបានទទួលអភ័យឯកសិទ្ធិពីអង្គការលើដ៏មហិមា ឃាតករទាំងពីរនាក់នេះក៏តាំងសំដែងឫទ្ធិយ៉ាងសាហាវចាប់ចងប្រជាជនខ្មែរ ជាពិសេសភេទប្រុសៗ នាំយកទៅសម្លាប់ចោលជាហូរហែ ។ សូម្បីតែបងប្អូនបង្កើត បងប្អូនជីដូនមួយ ក្មួយៗបង្កើតរបស់វា ក៏វាសម្លាប់ឥតញញើតដៃទេ ។ ដោយសារអំពើយង់ឃ្នងរបស់មេឃាតករទាំងពីរនាក់នេះ ភូមិកាច់រទេះទាំងមូលក៏កើតចលាចលជាខ្លាំង ប្រជាជនថ្មីភេទប្រុសៗក៏នាំគ្នាផ្សងព្រេងរត់ចោលភូមិ ព្រាត់ប្រាស់និរាសគ្រួសារសឹងអស់រលីង ។ អ្នកភូមិកាច់រទេះដែលនៅរស់ដល់សព្វថ្ងៃមកពីបានគេចខ្លួនរួចទៅភូមិឆ្ងាយៗ ហើយដូរឈ្មោះផ្សេងទៅវិញ ។

នៅយប់ថ្ងៃទី២០-១០-៧៨ មានក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំងយ៉ាងច្រើនលើសល ប់ចេញពីព្រៃនាមកាន់អាវុធគ្រប់ដៃ សំដៅមកសហករណ៍ព្រៃតូច ដើម្បីសម្លាប់គណកម្មការកងនិងឈ្លបជាអតីតចោរ ដែលគ្មានពេលនឹងគេចខ្លួនរំដោះរួចបានឡើយ ។ ក្រុមឃាតករទាំងនេះមិនភ្លេចមិត្តហ៊ាកនិងមិត្តឃិនទេ, ពួកវាចូលភូមិកាច់រទេះចាប់មិត្តហ៊ាកសម្លាប់ចោលភ្លាមមួយរំពេច ។ ក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំងមួយទៀតចាប់មិត្តឃិនចង រួចវះថ្លាល់ទាំងសងខាង កាត់ម្រាមដៃម្រាមជើង នាំយកទៅឃុំទុកក្នុងព្រះវិហារកាច់រទេះ បង្អត់បាយទឹក វ៉ុយពងដាក់ដំបៅ ហើយក្លាយទៅជាដង្កូវរុក ញាំងឲ្យមិត្តឃិនឈឺចាប់ស្រែករោទិ៍មុននឹងស្លាប់យ៉ាងវេទនា និងគួរឲ្យម្លេកណាស់ ! ។

ចំណែកឯប្រជាជនថ្មីក្នុងសហករណ៍ទាំងពីរនោះ លុះបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែកនូវទារុណកម្មនិងឃាតកម្មយ៉ាងចម្លែកដូច្នេះ ហើយនាំគ្នារកតែពុទ្ធោប៉ុណ្ណោះ ហើយខាំមាត់សម្ងំស្ងៀមខំសំរុកធ្វើការប្តូរជីវិត ។ គ្រប់ៗគ្នាគ្មានអារម្មណ៍ថានឹងត្រូវអរឬត្រូវភ័យអ្វីនោះទេ ព្រោះមិនដឹងថា អង្គការបញ្ចេញផែនការអ្វីតទៅមុខទៀតយ៉ាងដូចម្តេច ។ ចំណែកឯមិត្តលី អតីតខ្មែរវៀតមិញហើយជាបច្ចុប្បន្នប្រធានសហ-

ករណ៍លក់ជ្រៀវ ធ្វើព្រងើយគ្មានបញ្ចេញសកម្មភាពភ្ញាក់ផ្អើលឬប្រតិកម្មអ្វីសោះឡើយ ។ រីឯបក្សខ្មែរក្រហមនិរតី វាចេញធ្វើពលិកម្មរួមធ្វើព្រងើយ ។ អង្គការចាត់ការសម្លាប់របៀបនេះអស់មួយរយៈយ៉ាងខ្លី ។ លទ្ធផលគឺក្រុមអតីតចោរដែលអង្គការឆ្នៃប្រឌិតជាខ្មែរក្រហមនោះ ត្រូវស្លាប់សឹងផុតពូជអស់ពីប្រទេសខ្មែរ ។ រួចហើយមិត្តលីប្រធានសហករណ៍បច្ចុប្បន្ន ក៏ចាប់ជ្រើសរើសគណៈកម្មការកងថ្មីក្នុងចំណោមប្រជាជនថ្មី ដើម្បីចាត់ការគៀបសង្កត់ប្រជាជនឲ្យអូសនង្គ័ល អូសរនាស់ ដកស្ទូងច្រូតកាត់ កុំឲ្យរអាក់រអួលការងារ ។

ក្នុងខែវិច្ឆិកា១៩៧៨ មានក្រុមឃាតករអាថ៌កំបាំងចេញមកសម្លាប់គណៈកម្មការកងដែលទើបនឹងជ្រើសរើសនោះអស់មួយលើកទៀត ។

ក្បូនឡានក៏ដឹកនាំជន្លៀសប្រជាជនចេញពីសមរភូមិ «ឆ្នៃប្រឌិត» នេះទៅមានចម្ងាយយ៉ាងតិច២០គ.ម. ដើម្បីទុកឱកាសឲ្យបូដូយរៀបចំអន្ទាក់យ៉ាងហ្មត់ចត់និងត្រឹមត្រូវ មានផ្លូវចេញចូល រួចអាចបិទមកវិញតាមចិត្តចង់...។

ចុងឆ្នាំ១៩៧៨ យោធាខ្មែរក្រហមបណ្តើរគ្នាដើរចូលចំកណ្តាលអន្ទាក់ខ្សែត្រៀមរបស់បូដូយជាហូរហែរ ។ អង្គការលើបានឱកាសហើយ ក៏បញ្ជាឲ្យបូដូយបាញ់ចម្រុះទាំង១០ទិសស្រោចមកលើយោធាខ្មែរក្រហម ។ នៅជុំវិញខ្សែត្រៀមមានរថក្រោះព័ទ្ធជុំជិត ។ នៅពីលើក្បាល កប៉ាល់ហោះចាំទម្លាក់គ្រាប់បែកនិងបាញ់រះដូចរន្ទះមកពីខាងលើ ។ ក្រឡេកមើលមកយោធាខ្មែរក្រហមវិញ ម្នាក់ៗស្ពាយកាំភ្លើងមួយកូនដើម ជាមួយខ្សែគ្រាប់មួយកូនជួរ ដើរដោយជើងទទេ ។ តើពួកនេះមានកម្លាំងឯណានឹងទប់ទល់ជាមួយពួកបូដូយ ដែលមានកម្លាំងសព្វាវុធដូចដែលបានរៀបរាប់មកពីខាងលើនេះ ? ។ ង៉ោ-វ៉ាន់ឌីកបញ្ជាក់ថា កាលណោះខ្លួនវានេះជាបូដូយម្នាក់ ក្នុងចំណោមបូដូយឯទៀតដែលបានបាញ់រះទៅលើយោធាខ្មែរក្រហមនៅសមរភូមិមីឡាយ ។ ពេលនោះយោធាខ្មែរក្រហមត្រូវស្លាប់គរជើងលើគ្នា ។

នៅថ្ងៃទី៥-១-៧៩ ក្រុមឌីកត្រូវអង្គការលើបញ្ជូនទៅកាន់ប្រទេសកម្ពុជាវិញ ។ ក្រុមឌីកដើរចូលមកប្រទេសកម្ពុជា វាងតាមប្រទេសលាវ-ប្រទេសសៀម តាមផ្លូវសម្ងាត់ក្នុងរូងភ្នំដងរែក រួចកាត់តាមស្រុកសិរីសោភ័ណ (ឬស៊ីសុផុន) ខេត្តបាត់ដំបង ដើម្បីចូលមកស្រុកខ្មែរ ។

ដោយធុញទ្រាន់នឹងវិន័យយ៉ាងតឹងរ៉ឹងរបស់អង្គការលើ ដែលចេញបញ្ជាយ៉ាងបង្ខំឲ្យរៀនអក្សរខ្មែរដើម្បីបន្លំធ្វើជាខ្មែរ, ស៊ីបាយវាល់ចានចែកឲ្យតែជាមួយផ្ទីរឬត្រកួនស្ងោរ បង់តែអំបិលយ៉ាងនេះ... ឌីកក៏សំរេចចិត្តរត់គេចខ្លួនចូលកាន់ជំរំ N.W.9 នៃប្រទេសថៃ មកចងអង្រឹងដេកក្បែរអង្រឹងយាយទៀង (កកន: កាលណោះយាយទៀងប្រាប់កាកបាទក្រហមអន្តរជាតិថាគាត់ជាជាតិយួន ។ ជំរំ NW-9 ជាជំរំសំរាប់

ដាក់ជនភៀសខ្លួនជាតិយួនទេ) ។ យុវជន ប៉ុយ-គីមឡុង ជាតិយួនកើតនៅទីក្រុងតាកែវ អាយុ១៩ឆ្នាំ និយាយប្រាប់យាយទៀងថា វាបានឃើញផ្ទាល់ភ្នែករបស់វានៅចុងខែធ្នូ១៩៧៨ យោធាខ្មែរក្រហមបណ្ដើរគ្នាចូលទៅឈ្លានពានភូមិមីឡាយដើរចូលចំកណ្ដាលអន្ទាក់ខ្សែត្រៀមរបស់បូដូយ ។ យោធាទាំង៧,០០០នាក់នោះត្រូវបូដូយសម្លាប់ចោលអស់ ។ ឈ្មោះកុត ជាយោធាខ្មែរក្រហម អាយុប្រហែល២៥ឆ្នាំ ដែលស្ម័គ្រចិត្តទៅវាយយួនរំដោះទឹកដីកម្ពុជាក្រោម បានប្រាប់យាយទៀង ថា ៖ នៅចុងឆ្នាំ១៩៧៨ អង្គការបញ្ជូនយោធាក្រុមខ្លួនទៅវាយយួន ។ យោធាចំនួនរាប់ពាន់នាក់ដើរសំដៅទៅសមរភូមិដោយជើង ។ តាំងពីព្រលប់រហូតទល់ភ្លឺ ទើបបានទៅដល់ព្រៃកម្មួយយ៉ាងធំ ដែលមានទឹកជោរជន់ហូរយ៉ាងខ្លាំង ។ កំពុងតែរកមធ្យោបាយឆ្លងព្រៃក ស្រាប់តែគ្រាប់កាំភ្លើងរបស់បូដូយលាន់ឮដូចរន្ទះចេញមកពីគ្រប់ទិសទី ស្រោចទៅលើយោធារបស់កុត រកច្រកចេញពុំរួចនឹងទៅមុខក៏ពុំកើតនឹងថយក្រោយក៏ពុំបាន ព្រោះត្រូវបូដូយខ្ទប់ផ្លូវគ្រប់ច្រកល្ហក ។ នៅលើអាកាសកប៉ាល់ហោះចាប់ទម្លាក់គ្រាប់បែក ។ កុតត្រូវគ្រាប់កាំភ្លើងចំភ្លៅ រហ័សដូចផ្លេកបន្ទោរ គ្រវែងកាំភ្លើងនិងខ្សែគ្រាប់ចោលទៅដី កុតក៏លោតចុះទឹកប្រួងបណ្ដែតខ្លួនតាមសំណាងក្នុងទឹក ។ ចៃដន្យកុតបណ្ដែតខ្លួនទៅប៉ះចំលើទូកមួយដែលអ្នកនេសាទកំពុងតែនេសាទត្រី គេក៏លើកកុតដាក់លើទូក ។ កុតចេះនិយាយភាសាយួនយ៉ាងច្បាស់ ចេះហែលទឹកយ៉ាងស្ទាត់ជំនាញ ព្រោះកុតធ្លាប់ធ្វើគូលីចាប់ត្រីឲ្យយួននៅព្រៃកទាល់កាលពីដើម ។ កុតភរវៀតកុងថាខ្លួនជាជនជាតិយួន ដើម្បីឲ្យគេដឹកខ្លួនទៅកាន់មន្ទីរពេទ្យព្រៃនគរ ។ ពេទ្យយួនកាត់ជើងស្ដាំដែលរបួសនោះចោលទៅដោយមកពីដំបៅវារលេះរលួយព្យាបាលលែងកើតទៅហើយ ។ នៅទីបញ្ចប់ កុតនិយាយប្រាប់យាយទៀងដោយគ្រវីក្បាលថា ខ្ញុំមិនដឹងជាយោធាដែលរងគ្រោះនៅក្នុងក្រុមជាមួយខ្លួននោះមានចំនួនពិតប្រាកដប៉ុន្មានឡើយ ។ ប៉ុន្តែតាំងពីថ្ងៃនោះមកទល់នឹងថ្ងៃដែលកុតបានជួបនឹងយាយទៀង បុរសនេះមិនបានជួបឬឃើញមិត្តរួមអាវុធរបស់ខ្លួនណាម្នាក់ទេ ។

ចុះនៅអង្គការសហប្រជាជាតិវិញ... មានអ្វីប្លែក ?

អ្នកតំណាងយួននៅអង្គការសហប្រជាជាតិឆ្លើយប្រាប់សកលលោកថា ៖ « ទ័ពរបស់ខ្លួនធ្វើការបានល្អណាស់ ក្នុងនាទីរបស់ខ្លួនជាអ្នកទប់ទល់ ប៉ុន្តែនៅចំមុខសត្រូវដ៏ចចេសស្វិតស្វាញ ទ័ពរបស់វៀតណាមគ្មានមធ្យោបាយណាក្រៅពីជាន់ឈ្លីកម្លាំងឈ្លានពាននិងកំទេចមូលដ្ឋានទ័ពរបស់សត្រូវឡើយ » ។

❑